

De Vrouw van den Speler.

't Was een gelukkig huwelijk — o zeker! Armand was een beste man voor zijn vrouw, en wat hield hij veel van zijn dochterke! Hoe verheugd kon hij de kleine in zijn armen hoog optillen, als hij van zijn reizen thuis kwam, zoodat de kleine het uitkraaide van plezier!

Eén ding was jammer — Armand had een zwak karakter. En hij klaagde wel eens, dat anderen 't zoo breed hadden, terwijl zijn salaris maar bescheiden was.

Hij kon er wél mee komen — dat deed het hem niet. Er waren heel wat minder bedeeden. Doch daar waren er ook, met wie hij op dezelfde schoolbanken had gezeten, gewone menschjes, die thans door speculatie mannen in bonis waren geworden, en voor wie men maar vlug naar het voetpad moest uitwijken, als zij in hun mooie auto's voorbijsnorden. Zoo'n auto — die zou hem lijken.

Maar zijn vrouw wist hem die gedachten telkens weer uit het hoofd te praten. Ze hadden 't immers goed — dubbel goed. Een lieve woning; de linnenkast goed gevuld; en achthonderd francs op de spaarbank — overgespaard geld! Zij gingen vooruit. . . .

Doch die onrustige gedachten kwamen bij Armand toch terug. Zij hadden hem trouwens niet verlaten; zij waren slechts naar den achtergrond gedrongen. Het was het verlangen naar rijkdom; het was de begeerlijkheid; en hij had een zwak karakter.

Zijn vriend Pierre had pas een heel bedrag gewonnen in het Casino te Monte-Carlo met spelen. Er was heel geen geluk bij. Men gaf den croupier maar een flinke fooi — dat was de heele handigheid.

Armand had voor zijn patroon een reis te doen naar het Zuiden. Hij had nu een eenige kans, om even te Monte-Carlo aan te wippen. Wel ja — waarom niet? Hij zou toch wel uit zijn oogen kijken en niet te veel wagen. Toen hij huiswaarts keerde, flikkerden zijn oogen van een koortsachtigen gloed.

„Een goede reis gehad, Armand?”

„Nou — of! Je weet nog niet, dat ik onze achthonderd francs heb opgehaald van de gemeente-spaarbank?”

Zijn vrouw zette de oogen wijd open.

„Nee,” zeide ze met eenige bevreemding: „Dat wist ik nog niet.”

„Om je niet te verontrusten, mijn schat. Het ging mij met de drie procent rente 's jaars op de spaarbank heusch een beetje te langzaam. Daarom belegde ik ze voor een paar uurtjes op de bank van Monte-Carlo, en kreeg vierhonderd procent.”

Zoo sprak Armand tot Sophie, zijn vrouw.

Vierhonderd procent — de vrouw kreeg een kleur van opwinding, en op dit oogenblik viel het noodlottige zaad der begeerlijkheid ook in haar ziel.

Armand knoopte de jas open. Hij haalde er de portefeuille uit, en legde vier bankjes van duizend francs op tafel.

„Hoe speelde je 't klaar?” vroeg ze verbaasd.

„Heelemaal geen hekserij, vrouwtje! De croupier was mijn bondgenoot — weet je! Ik wilde mijn goudstuk op rood wagen. Hij hoestte; toen veranderde ik van taktiek en koos zwart. En hij glimlachte. Dat is nu de heele chose. De gemeente-spaarbank kan haar armzalige drie procent houden — ik weet een voordeeliger adres.”

Sophie was er toch niet gerust op, maar het geld verblindde haar oog. En toen Armand den volgenden keer naar 't Zuiden reisde, raadde zij hem wel niet aan, naar 't Casino te gaan, maar raadde het evenmin af. Want haar hart was door de begeerlijkheid besmet, evenals het hart van haar man.

Wéér was Armand de gelukkige speler geweest. Nu had hij tienduizend francs winst gemaakt, en 't zou het drievoudige zijn geweest, indien hij maar geld genoeg bij zich had gehad.

Toen Armand voor den derden keer naar 't Zuiden zou gaan, haalde hij vijftig-duizend francs uit de brandkast van zijn patroon, terwijl hij ze in het kasboek verantwoordde op naam van een der klanten, met het vaste voornemen, het geld met rente terug te geven, als hij te Monte-Carlo was geweest.

Des Zaterdags wachtte Sophie hem terug. Zij voelde zich echter onrustig en wist niet waarom.

Den volgenden dag was Armand nog niet thuis, en haar onrust klom van uur tot uur. Zij dacht aan de spellen van Monte-Carlo, en het hart sloeg haar.

Des Maandags belde een rechercheur aan.

„Waar is uw man?”

Zij schrok van die vraag.

„Ik weet het niet.”

De rechercheur nam haar scherp op.

„Weet u er heelemaal niets van, waar uw man is?”

Toen greep een schrikkelijke angst haar aan.

„Ik weet het waarlijk niet — waarom vraagt u dat zoo?”

„De boeken op het kantoor van den patroon van uw man zijn niet in orde.”

De vrouw sloeg de handen van ontzetting ineen; zij zag een noodlottigen draad loopen van het kantoor naar Monte Carlo.

De rechercheur was een man van veel ervaring. Hij begreep, dat hier geen komedie werd gespeeld, en ging zijwendig heen.

't Was een doodgewone geschiedenis.

Armand was weer naar het Casino gegaan, en had er zijn croupier gevonden. In het rotsvaste vertrouwen, dat de croupier hem niet zou misleiden, had hij na eenige gelukkige zetten alles gewaagd, om — alles te verliezen. En de geleende vijftig duizend francs waren ook weg.

Waggelend als een dronken man, verliet hij het Casino. De bedienden keken hem na; zij schreven hem geen vier-en-twintig uren levens meer toe; zij hadden het reeds zoo dikwijls bij de hand gehad.

Armand ging naar buiten. Het was avond. En de vijvers, half verscholen tusschen het geboomte, waren dichtbij.

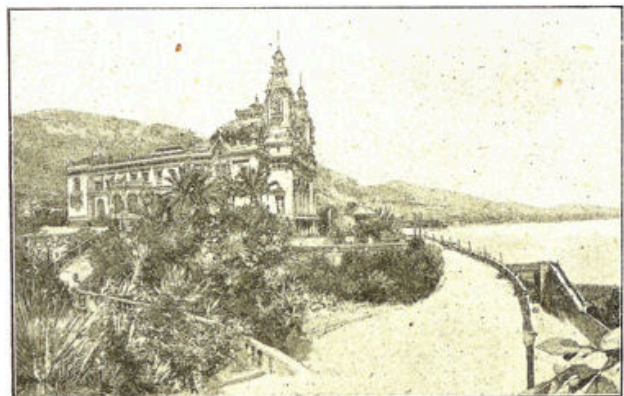
Den volgenden morgen haalden de parkwachters de netten op; zoo deden zij elken morgen.

Die netten werden uitgezet in de vijvers, om de drenkelingen op te vangen. Dan behoefde men er niet naar dreggen. En zij haalden het lijk van Armand op.

Het was begonnen met de begeerlijkheid, en het eindigde in de stille vijvers van Monte Carlo.

Zoo luister dan naar het woord van Jakobus: „De begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart zonde; en de zonde volbracht zijnde, baart den dood.”

L. P.

Het Casino te Monte-Carlo.

Naar een schilderij van Arthur Faldi.

1722